

Mária Magdaléna - žena, ktorá veľmi milovala

z knihy Kráľovna a divožienka, Anselm Grün, str. 93-106

Ženy túžia nie len po tej láske, ktorú dostávajú. Básnici ženy zobrazujú aj ako bytosti, ktoré veľmi milovali. Ruský spisovateľ Dostojevskij vo svojom románe *Zločin a trest* opisuje Soňu ako ženu veľkej lásky. Chcela by oživiť vraha, ktorý má srdce z kameňa. Jej láska roztopí tvrdosť a premení neprístupného vraha na človeka. Básnici už oddávna ospevujú ženy, ktoré svojou láskou človeka očaria a prebudia k životu.

Tak isto je vo všetkých evanjeliách opísaná Mária Magdaléna. Mnohé ženy si ju obľúbili ako vášnivú ženu a ako tú, ktorá vie ako milovať. Je to Ježišova priateľka. V kresťanskej tradícii je často spájaná s hriešnicou z Lukášovho evanjelia, proti čomu sa ženy bránia. Tušia, že táto identifikácia má za cieľ typické moralizovanie zo strany mužskej cirkvi.

Obmedzíme sa na opis Márie z Magdaly, ako ju vo svojich evanjeliách vykresľujú Lukáš a Ján. U Lukáša je prvou ženou, ktorá sprevádzala Ježiša. Istotne to bola silná žena. Bola Ježišovi veľmi blízka. Lukáš hovorí, že z nej vyšlo sedem zlých duchov (porov. Lk 8,2). Ježiš ju oslobodil od démonov, od vnútornej citovej rozrušenosti, od odcudzenia sa sebe samej. Ukázal jej, ako má milovať. Preto chcela zostať v jeho blízkosti. Ježiš jej vrátil sebaúctu a prebudil v jej vnútri lásku, ktorou ho milovala.

Lukáš Máriu z Magdaly opisuje aj ako ženu, ktorá prvá zavčas ráno utekala k Ježišovmu hrobu. Ako prvá smela vidieť Zmrtvychvstalého. Stala sa apoštolkou apoštolov, ako povedal svätý Augustín. Scénu, v ktorej sa Mária vybrala k hrobu a v ktorej stretla Zmrtvychvstalého, Lukáš opisuje ako ľúbostný príbeh. Odvoláva sa pritom na slová Piesne piesní, veľkého starozákonného spevu o láske. Pieseň piesní hovorí o láske medzi mužom a ženou. Nie je to však manželská láska, ale láska dvoch zaľúbencov. Prežívajú svoju lásku a ďakujú Bohu za ten najúžasnejší dar, aký dal človeku, za dar lásky, ktorá ich očarila: „Očarila si moje srdce, sestrička moja, nevesta, očarila si moje srdce jediným pohľadom svojich očí, jediným ohnivkom svojho náhrdelníka.“ (Pieseň piesní 4,9)

Tu sa Ján zamerá najmä na tretiu kapitolu Piesne piesní. Píše sa tam: „Na svojom lôžku po nociach hľadala som toho, ktorého moja duša miluje. Hľadala som ho, ale nenašla.“ (Pieseň piesní 3,1) Mária z Magdaly vstala zavčas rána ešte za tmy, aby hladala toho, ktorý miluje jej dušu. V Piesni piesní nevesta trikrát hovorí o tom, ktorý miluje jej dušu. Mária z Magdaly sa trikrát opýtala: „Odniesli Pána z hrobu a nevieme, kde ho položili.“ (Jn 20,2) Druhýkrát rovnakú otázku položila dvom anjelom pri hrobe. Teraz však hovorila o „jej Pánovi“, ktorého jej vzali (porov. Jn 20,13). S treťou otázkou sa obrátila na záhradníka: „Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja si ho vezmem.“ (Jn 20,15)

Keď ju Ježiš oslovil menom, obrátila sa a povedala: „Rabbuni,“ čo znamená Učiteľ. Ježiš bol jej súkromným učiteľom. V spôsobe a hlase, akým vyslovil jej meno, cíti Ježišovu lásku, ktorú k nej prechováva. Jej srdce sa zachvelo. Stačilo, aby vyslovil jej meno a ožila všetka láska, ktorá k Ježišovi prechovávala. Pevne ho objala, presne ako nevesta v Piesni piesní: „Chytila som ho a nepustila viac, kým som ho neprivedla do domu svojej matky.“ (Pies 3,4) Nevesta zaprisaháva dcéry Jeruzalema týmito slovami: „Nezobúdzajte ani nerušte lásku, kým sa jej samej nezachce!“ (Pies 3,5) Ježiš Máriu vyzval, aby ho pustila: „Už ma nedrž, veď som ešte nevystúpil k Otcovi.“ (Jn 20,17) Mária zažila premenu svojej lásky. Nemôže ňou Ježiša spútať. Musí ho nechať odísť k Otcovi, lebo tam patrí.

Ak čítame príbeh Márie z Magdaly na pozadí textov z Piesne piesní, vieme si predstaviť, aká bola jej láska. Pieseň Piesní velebí lásku bez morálnych príkazov. Je to slobodná láska medzi nevestou a ženíchom, ktorá je opísaná v krásnych obrazoch: „Aká je sladká tvoja láska, sestrička moja, nevesta! Prijemnejšia je tvoja láska nad víno. A vôňa tvojich mastičiek je nado všetký voňavky. Med z plástu tečúci sú tvoje pery, nevesta, pod tvojím jazykom sa skrýva med a mlieko a vôňa tvojich šiat je sťa vôňa Libanonu. Si zatvorenou záhradou, sestrička moja, nevesta, si zatvorenou záhradou, zapečatenou studienkou.“ (Pies 4,10-12)

Mária z Magdaly jednoznačne prežívala voči Ježišovi takúto lásku. Ján vo svojom rozprávaní o zmrtvychvstaní potvrdzuje výpovede z Piesni piesní o tom, že láska je silnejšia ako smrť: „Lebo láska je mocná ako smrť a vášeň lásky tvrdá ako podsvetie. Jej páľa - to ohňa plápoly, jej plamene, to Jahveho je žiar. Ani veľké vody lásku neuhasia, ani rieky ju neodplavia.“ (Pies 8,6)

Ježišovo zmrtvychvstanie potvrdilo, že lásku, ktorá ho spájala s Máriou z Magdaly, nemohla zničiť ani smrť. Smrť ju nezahubila, ale premenila. Nie je to láska, ktorá sa krčovito drží. Je to láska, ktorá dáva slobodu, ktorá vie o tajomstve toho druhého. V partnerovi je vždy niečo, čo tomu druhému nepatrí, ale patrí Bohu, tajomstvo, ktoré zostáva neprezerané. Ján píše vo svojom evanjeliu o učeníkovi, ktorý miloval Ježiša. Po správe, ktorú priniesla Mária z Magdaly, hneď uteká k prázdnomu hrobu: „Vtedy vošiel aj druhý učeník, ten,

čo prišiel k hrobu prvý, a videl i uveril.“ (Jan 20,8) Milujúci učeník sa však vrátil domov sám. Máriu z Magdaly naproti tomu oslavujú, že sa smela stretnúť a dokonca aj dotknúť Zmrtvychvstalého.

K Ježišovi ju ženie vášnivá láska. Dôkazom jej tvrdošijnosti sú aj tri otázky, ktorými sa usiluje nájsť Pána. Jej vášeň sa prejaví aj navonok slzami. Lásku k Ježišovi vyjadruje celým telom.

Mária z Magdaly je tradične považovaná za hriešnicu zo siedmej kapitoly Lukášovho evanjelia. Táto identifikácia je úsilím vyjadriť jej vášnivú lásku. Z exegetického pohľadu je to iste nesprávne. Vystáva tu nebezpečenstvo, že budú všetky ženy prirovnávané k hriešnici a zvodkyni. Proti tomu sa ženy právom bránia. Legendy sa však nie vždy vyznačujú patriarchátom, ale majú širší horizont. Ak sa na ne pozrieme z tohto širšieho pohľadu, uvidíme, že ich výpoveď je pozitívna:

Lukáš nemoralizuje, keď rozpráva o hriešnici. Za hriešnicu ju označili iba farizeji. Lukáš ju opisuje ako vášnivo milujúcu ženu, ktorá je natoľko očarená Ježišom, že prekoná všetky prekážky a dostane sa na večeru vo farizejovom dome. Nedbá na ľudské predsudky, ale ide za hlasom svojho srdca. Ježiš prijíma lásku, ktorú mu prejavuje slzami a voňavým olejom. Dokonca ju chváli, „lebo veľmi miluje“ (Lk 7,47). Legenda Máriu z Magdaly označuje za osvietenu a za tú, ktorá iných osvietila. Stala sa z nej dobrá ohlasovateľka Nového zákona. Keď rozpráva o Ježišovi Kristovi „všetok ľud sa diví nad jej krásou a sladkosťou jej slov. Niet divu, že ústa, ktoré horúcimi bozkami posiali nohy nášho Pána, túžia kázať Božie slovo.“ (Jakub de Voragine, s. 473)

Keby sme rozprávanie rozobrali z psychologického hľadiska, opisuje Máriu z Magdaly ako ženu, ktorá vášnivo miluje. Miluje celým svojím telom. Hriech nie je len porušenie prikázania, ale v prvom rade životná chyba. Mária v príbehu svojej lásky najskôr netrafilá správny cieľ. Nepoľavila však vo svojej láske, a preto našla Ježiša, ktorého mohla naplno milovať. Táto láska ju zmenila natoľko, že jej telo vyžarovalo Božie svetlo a krásu. Mária z Magdaly je ako osvietená žena veľkou mystičkou. Každý deň ju anjeli pozdvihujú do neba. S týmto obrazom denne pracuje pri meditácii. V modlitbe je blízko Boha a už dnes vie, aké to je v nebi.

Mária z Magdaly zažila tiež utrpenie a aj vďaka tomu našla lásku, ktorá je silnejšia ako kedykoľvek predtým. Nenechá sa olúpiť o lásku ani Ježišovou smrťou. Aj po jeho smrti celým srdcom hľadá toho, ktorého miluje jej duša. Rozplače sa a dáva priechod silným emóciám. Hneď ako Ježiša zbadá, pevne ho objíme. Odmenu za jej vášnivú lásku je to, že smie vidieť a dotknúť sa Zmrtvychvstalého a stane sa tak prvou zvestovateľkou jeho zmrtvychvstania. Zmrtvychvstanie pre ňu znamená víťazstvo lásky nad smrťou. Smrť a zmrtvychvstanie premení jej vášnivú lásku k Ježišovi, zachová si však svoju silu.

Legendy neustále upozorňovali na postavu Márie Magdalény. Dnes sa okolo tejto veľkej ženy zodvihla nová vlna záujmu a stala sa inšpiráciou niekoľkých románov, v ktorých vystupuje často ako Ježišova učeníčka alebo aj tá, ktorá ho milovala. Spisovateľky sa v nej stretávajú s obrazom milujúcich, ktorý v nich samých vyvoláva túžbu po láske, ktorá je silnejšia ako smrť.

Aj arabský spisovateľ Kahlil Gibran píše o tejto vášnivej láske, ktorú Mária Magdaléna zrejme cítila k Ježišovi:

„Pozrel na mňa a povedal: Pokoj s tebou, Miriam. Keď do mojich uší dolahol jeho hlas, bolo to akoby sa život rozprával so smrťou. Pretože, priateľ môj, ja som bola mrtva. Bola som žena, ktorá sa odtrhla od svojej duše. Už nie som v spojení s týmto ‚ja‘, ktoré teraz vidíš stáť pred tebou. Patrím všetkým mužom a zároveň ani jednému. Nazvali ma pobehticou a tou, ktorá je posadnutá siedmimi démonmi. Niektorí ma odsudzovali, iní mi závideli. Pri svite zornice v mojich očiach zhasnú všetky hviezdy mojej noci a zo mňa sa stala iba Miriam, žena zavrhnutá týmto svetom, ktorá ju poznala a ktorá sa objavila na novej zemi.

Povedala som mu: Vstúp do môjho domu a ja sa s tebou podelím o chlieb a víno! On sa ma opýtal: Prečo ma pozývaš do svojho domu? Miesto odpovede som ho len prosila: Pod' do môjho domu!

Všetko pozemské aj nebeské v mojom vnútri nariekalo za ním. Jeho pohľad spočinul na mne a povedal: Miriam, máš mnoho milencov, ale len ja ťa milujem. Ostatní muži ťa milujú len preto, že hľadajú sami seba. Ja ťa milujem preto, aká si. Ostatní v tebe vidia krásu, ktorá pominie skôr ako oni zostarnú. Ja v tebe však vidím krásu, ktorá nikdy nezvadne. Ani v jeseň svojho života sa nebude musieť báť pozrieť do zrkadla, pretože nebude ponížená. Iba ja milujem to, čo je v tebe, to, čo nikto nevidí.

Pozrel na mňa a s úsmevom povedal: Všetci muži ťa milujú sebecky. Ja ťa však milujem pre teba samu. Potom odišiel. Žiaden muž sa mu krokom nevyrovná. Zrodil sa v mojej záhrade ranný vánok, ktorý vial na východ, alebo to bola búrka, ktorá všetkým otriasla v základoch? Neviem. Ale v tento deň zahubil východ slnka v jeho očiach draka v mojom vnútri a zo mňa sa stala žena. Stala sa zo mňa Miriam, Miriam z Magdaly.“ (Kahlil Gibran, Jesus Menschensohn- Ježiš, syn človeka)

V stretnutí s Ježišom zažila Mária Magdaléna milujúce prijatie. Ježiš od nej nič nežiada, nedáva jej podmienky, ani si na ňu nerobí nároky. Miluje ju takú, aká je. Len po tom, čo spozná táto lásku, dokáže milovať to, čo je v jej vnútri a tak sa stať slobodnou. Už nemá strach, že nedostane dostatok lásky. To znamená, že sa zbaví svojho utrpenia a spozná, akej lásky je schopná. Dokáže sa rozdávať a druhých prijímať láskou. Dokáže vášnivo milovať.

Veta „Iba ja milujem to, čo je v tebe, to, čo nikto nevidí“ hovorí o tom, čo pre ženy znamená láska. Na moju otázku, kedy sa cítia milované, niektoré ženy odpovedali nasledovne: keď ich niekto prijme v tom najhlbšom zmysle, keď vidí ich dušu a to, aké sú alebo ako sa práve cítia. Vtedy sa ich to vnútorne tak dotýka, že by sa vedeli hneď rozplakať. Potom cítia, že ich niekto priviedol k nim samým, k ich najhlbšej túžbe a sile. Až vtedy dokážu milovať to, čo je v ich a čo nevidia, čo nikdy neprijali.

Každá z nás vnútorne túži byť milovaná a milovať samu seba. Aby sme však mohli milovať druhého, musíme v prvom rade milovať sami seba. Znamená to, že sa máme aj o seba starať s láskou. Máme prijať všetky zaujímavé stránky našej osobnosti a všetky pocity, ktoré z nás robia živých ľudí. Mnohé ženy na mojich seminároch hovoria, že sa na ich pocity neberie ohľad tak, ako by to ony samy potrebovali. Práve tu je potrebná sebaláska, láska, ktorú nezaujímá, čo potrebovala včera, ale ktorá sa rozhoduje o tom, čo bude dnes prežívať a ako to bude vyjadrovať. Uvediem príklad. Istá žena, čo dlhé roky trpela dôsledkami nelásky, ktorú zažila vo svojom detstve. Jedného dňa si však povedala: dost! Chcela sa pokúsiť prijať seba samu a tešiť sa z každého prejavu lásky, ktorý jej preukázali blízki. Vtedy spoznala, koľko lásky jej ľudia preukazujú. Toto poznanie sa jej veľmi hlboko dotklo a ona sa cítila milovaná. Na mojich seminároch prichádzajú ženy k tomu poznatku, že najskôr musia milovať samy seba. Cítia, koľko vecí na sebe nemajú rady a koľko ich nevedia prijať. Dnes hodnotia svoje vlastnosti, za ktoré v detstve dostali kritiku. Niekedy sú to pochybnosti o nich samých, ich závisť, netrpezlivosť, alebo neschopnosť konať niečo, čo sa im javí neprijateľné. Prijat' znamená pozeráť sa na seba s láskou, aj na to, čo sa nám javí ako slabosť, aby sme mohli odhaliť dary, ktoré naša slabosť ukrýva. Je to dlhá cesta, na ktorej sa mnohokrát budeme musieť rozhodovať pre lásku k sebe samému.

Kto sa vydá na cestu lásky, vie, aké ťažké je ochrániť lásku pred nárokovaním si druhého a pred túžbou kontrolovať ho. Celý život sa učíme milovať láskou, ktorá prebúdza život a slúži životu. Mnohé ženy túžia po láske, ale zároveň nedokážu milovať samy seba, nedokážu mať rady svoje telo, prijať svoje silné aj slabé stránky, jednoducho prijať všetky aspekty svojej osobnosti. Mnohé ženy milujú muža alebo ženu, aby samy boli milované. Ak však nemilujú samy seba, stane sa ich láska nenásytná, a často až stiesňujúca pre toho druhého.

My ženy si často myslíme, že milujeme bez podmienok. No v skutočnosti mnohokrát zaťažujeme našu lásku rôznymi podmienkami. Myslíme si, že keby bol náš partner, dieťa, rodičia iní, mohli by sme viac milovať. Stále hľadáme na druhom človeku len nedostatky a to podstatné prehliadame. Neprijímame človeka takého aký je, ale máme očakávania, aký by mal byť. Neustále upozorňujeme na to, čo neurobil, na jeho nedostatky, prenášame naňho náš vlastný problém. A práve v takých situáciách, keď muž niečo nesplnil, sa môže žena realizovať. Môže sa pozrieť na seba a urobiť to, čo ju poteší.

Je to milujúca žena v nás, ktorá dokáže druhého prijať takého, aký je. Je to ona, ktorá rozpozná to dobré v ňom a ktorá ho chce priviesť k spoznaniu jeho veľkosti. Milujúca žena sa zameriava na kladné stránky charakteru toho druhého viac ako na negatívne. Milujúca žena mlčí, ak sa druhý dopustí chyby, ktorú si sám prizná. Neupozorňuje na chybu, ale nechá toho druhého, aby dozrel vlastným tempom.

Byť ženou, ktorá miluje, znamená aj poznať svoje postavenie a z tohto postavenia hľadiť na druhých. Je to práve milujúca žena v nás, ktorá druhým hovorí, čo potrebuje, ale zároveň aj načúva, čo potrebuje ten druhý. Dokáže to spojiť tak, aby bola spokojnosť na oboch stranách. Láska sa vyjadruje delením sa o niečo a podieľaním sa na živote toho druhého. Milovať znamená byť tu pre druhého.

V žene, ktorá miluje, vždy nájdeme lásku k životu. V situáciách, kedy zažívame stratu, chorobu alebo v sebe dlho potláčame isté pocity, často vyriekneme vetu: „Chcem jednoducho len žiť.“ V tomto okamihu milujeme svoj život a všetko živé, čo je v nás. Napríklad istá sedemdesiatročná žena ma ohromila, keď vyhlásila, že po istých zdravotných problémoch je vďačná za všetko, čo jej život dáva. Z lásky k svojmu životu prišla k takémuto záveru: „Každý deň chcem oslavovať svoj život.“ Každý deň si zaumieni urobiť niečo, čo i len maličkosť, čo ju povznesie nad všednú každodennosť a na čo sa môže tešiť. Pozná utrpenie a premieňa ho na lásku. Tak veľmi miluje svoj život. Emocionalita ženy jej umožňuje lepšie ako mužovi prejavovať lásku k životu, k blížnemu, k deťom, k cudziemu človeku alebo k prírode. S láskou hľadá na to, čo je jej drahé a dokáže lásku vyjadriť tak, že ju druhí aj pocítia. Je to cit, ktorý hovorí áno životu. Vie s láskou pozeráť na

strom, vyhrievať sa v slnečných lúčoch alebo prijať láskavé gesto od druhého človeka. Otvára svoje vnútro daru života a lásky. Chce dávať ďalej to, čím prekypuje, pretože dokáže vášnivo milovať.

Milujúca žena prijíma blízkosť a dáva jej priestor na rozvinutie. V blízkosti k druhým cítíme kontakt, dokážeme sa otvoriť, ukázať, akí sme, dokážeme sa uvoľniť. V blízkosti k druhým cítíme naše spojenie s nimi. Ak sa sťažujeme, že nič sme k druhým dostatočne blízko, chceme od nich niečo, čo musíme najskôr nájsť sami v sebe. Musíme sa sami seba opýtať: „Sme dostatočne blízko nášmu vlastnému ja? Poznáme svoje pocity a potreby, prania a obavy? Cítíme sami seba?“ My ne hľadáme vonkajšiu blízkosť, ale vnútornú. Podľa toho, ako blízko sme sami k sebe, dokážeme sa priblížiť aj k druhým.

Okrem túžby po blízkosti poznáme aj strach z prílišnej blízkosti. Máme pocit, že nemáme dostatok vlastného priestoru, aby sme sa mohli vyjadriť. Keď sme blízko druhým, máme občas strach, že by mohli odhaliť nejakú z našich najtajnejších bolestí alebo túžob, ktoré skrývame aj sami pred sebou. Milujúca žena cíti, koľko blízkosti potrebuje, kedy sa chce otvoriť a kedy si potrebuje držať odstup, aby sa ochránila. Ona sa o seba stará a pozná sa. Milujúca žena v nás si necháva priestor pre osobný rozvoj. Necháva ho však aj druhým a tým živí svoju lásku.

Milovať znamená byť trpezlivý - v tom tkvie dôvera vo vývoj. V tomto bode sú ženy v porovnaní s mužmi netrpezlivejšie. Ak ony prešli rýchlym procesom vývinu, chcú, aby tak urobili aj ich muži. Sľubujú si od toho viac porozumenia vo vzťahu, viac podobných skúseností. Muži však o svojich pocitoch nepotrebujú hovoriť toľko ako ženy, pretože mnohé veci spracúvajú vo svojom vnútri. Vývoj u muža prináša choroba alebo veľká životná zmena. V takej situácii potrebuje žena pomoc milujúcej v sebe, aby dokázala dať mužovi čas na spracovanie zmeny. Potrebujú aj dôveru v to, že pre svojho muža znamenajú veľa a že on sa bude vyvíjať ďalej. Ak naňho žena práve v tejto chvíli príliš tlačí, dosiahne opak a muž sa uzavrie do seba. Muž kráča po svojej ceste inak ako žena. Milujúca žena dôveruje a dáva druhému čas.

Žena je milujúca predovšetkým vtedy, ak dokáže odpustiť. To sa však nedá ovládať rozumom. Najskôr musí spracovať pocity hnevu a sklamania, aby sa raz mohla opäť otvoriť. Musí dozrieť, aby sa s druhým opäť mohla stretnúť a pomôcť pri tom môžu spomienky na to, koľkokrát bolo odpustené jej. Môže ďalej dávať lásku, ktorú vtedy dostala od druhých.

Milovať znamená venovať sa druhým a nemyslieť na seba. Neznamená to však robiť zo seba obeť. Láska, ktorá sa obetuje za druhého, občas zanecháva nepríjemný a tvrdý pocit. Obeť je mnohokrát páchatelom. Obetujem sa pre druhého, aby som ho mohol ovládať. Ten, ktorý sa obetuje pre druhého, má problém nechať ho slobodného. Ježiš sa za nás obetoval až na smrť. Jeho obeta sa podarila. My sa však nemôžeme s jeho obetou porovnávať. Alebo ako hovorí C. G. Jung, identifikujeme sa s archetypickým obrazom a nevidíme agresivitu, ktorá sa skrýva v našej obete.

Negatívna stránka milujúcich žien sa skutočne prejavuje v situáciách, keď sa stávajú majetnicke, keď žiadajú príliš veľa blízkosti a nenechávajú druhým priestor na vývoj. Láska ženy, ktorá žobroní o lásku druhých, nikdy nedozrie.

Zrelá láska sa naproti tomu obetuje. Bere na vedomie, ak svojimi prejavmi lásky k druhému prekročila istú hranicu a ten druhý ich už nedokáže prijímať, ak si ich dostatočne nevníma alebo ak vyžaduje príliš veľa lásky. Existujú muži, ktorí si ponechali svoju detskú túžbu po láske a sú nenásytní. Pre ženu je to výzva, aby sa nenechali vycícať detskou potrebou materinskej lásky, ale aby zároveň zostali milujúcimi. Milujúce ženy si nedajú vziať lásku k sebe samým a k životu. Vo svojej láske pociťujú vlastnú hodnotu a nedovolia, aby im niekto vnútil spôsob ako majú žiť. Nedovolia, aby im lásku vzali ti, čo nedokážu milovať.

V Márii Magdaléne sa prejavuje naša túžba po láske a jej sila. Tento obraz by nám mohol pomôcť a povzbudiť nás v našej schopnosti milovať.

ANSELM: Čo je pre teba na milujúcej žene dôležité? Je niečo, čo ťa na Márii Magdaléne fascinuje?

LINDA: Pre mňa je dôležitá pripravenosť prijať samu seba, aby som bola schopná milovať. Je to neustála práca na sebe, túžba vyvíjať sa, ktorá je znakom lásky. Dôležitou súčasťou lásky je pre mňa dôvera.

V príbehu Márie Magdalény je pre mňa najzaujímavejší okamih jej uzdravenia. V stretnutí s Ježišom spozná, čo je to milujúce prijatie. Okúsi lásku, ktorá ju vylieči. Aj dnes je to tak. Je to práve láska, ten cit, ktorý v nás niečo lieči a ktorý nás uschopňuje milovať viac ako kedykoľvek predtým.